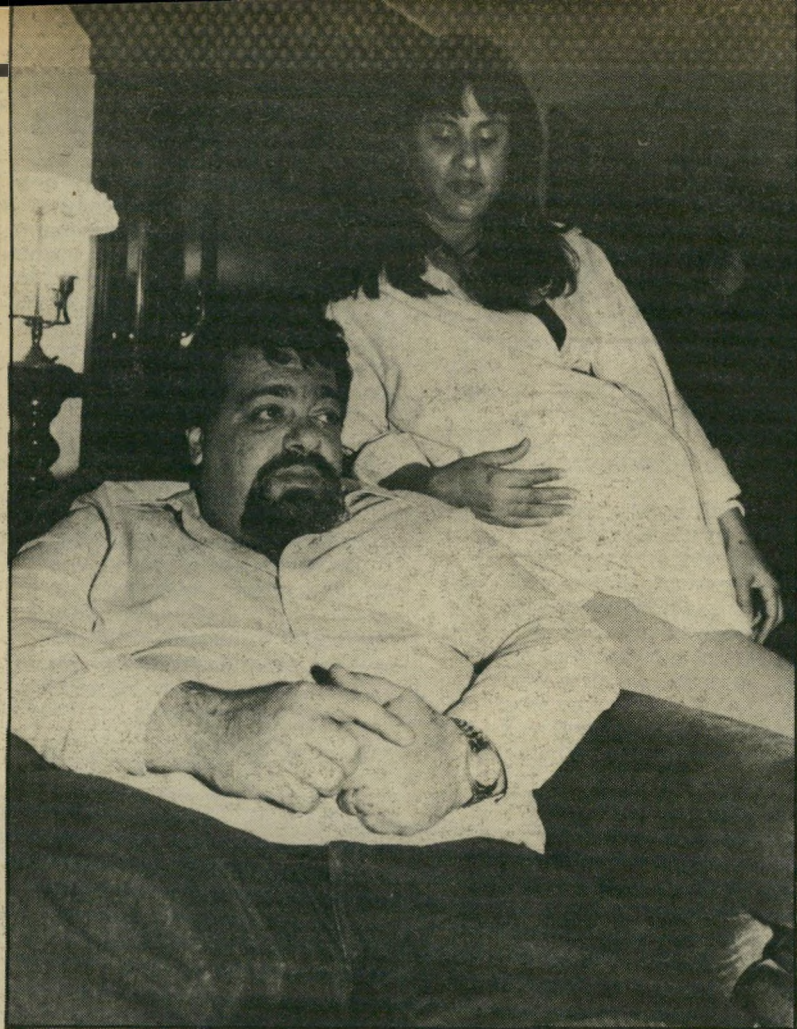

נאוה ורפי גינת בביתם

סירבתי לחזור על מיבעצ חפץ. אני לא ממונה על הכניס.

היה כתוב בגדול: "בטעם הם" (בשר-חזיר). וליד זה היתה חותמת: "כשר בהשגחת הרבנות הראשית". כולבוסק היו בטוחים ש-סוף-סוף נמצאה הישועה - בשר-חזיר כשר. הם התקשרו. כמוכן, לאוסס לקבל תגובתם. מנכ"ל החברה ביקש שיירדו מהסיפור. הם הסבירו לו שזו בדיחה שלא תגרום נזק. הוא בטעם בשר-חזיר, אך אין בה בשר אמיתי. אם לרבנות יודוע על הכתובת שעל גבי ה- שקית, צמי להם נזק עצום. למרות שאינם מונעים בכשרות. הסיפור לא שודר. למרות העובדה שמבחינה עיתונאית טהורה היה זה סיפור טוב.

רפי גינת מחזיק בבטן מזה שש שנים ס'

"את הקריירה העיתונאית שלי התחלתי בתור שליח על אוכנע בשבועון בול". זה היה בית-ספר רע מאוד לעיתונות

קופ אדיר. ואינו מפרסם אותו מחשש לנזק גדול שיווצר: מהנדס חיפאי גילה לו שיטה לפיה אפשר לשבש את משאבות-הדלק ול-מלא מיכל של מכונית. כשהמונה מראה על סכום מסויים. בעוד שבמיכל יש יותר דלק ב-20 אחוז יותר. גינת ניסה את השיטה. ראה שהיא עובדת. והחליט שלא לשדר. בגלל כוחה הרב של התוכנית ובגלל העו-צמה שלה להפיל ולרוסם חברות ומפעלים. נוטים לעיתים אנשים ממורמרים להמציא סיפורים לשם נקמה אישית. כך הופיע לפני כמה חודשים גבר במישרדי כולבוסק וסיפר שחברת אמפא היא חברה של גנבים. הוא הסביר שאדם הקונה דוד-שמש בחברה זו משלם עבור דוד של 200 ליטר. אך מקבל בסופו של דבר, ביום ההתקנה, דוד של 150 ליטרים בלבד. כשהפרש העצום במחיר ש-בין שני הדודים זורם לכיסם של מנהלי ה-חברה. האיש גם היה מוכן למסור לאנשי כולבוסק רשימת כתובות של לקוחות שתר-גיל כזה בוצע אצלם.

גינת שלח צוות. עם הכתב בני עורי ומי-הנדס צמוד של מכוני-התקנים. הם ביקרו ב-כל הכתובות שמסר המודיע וגילו. לתדה-

שיחליט בכל פעם מי מבין 20 נכים, חוקקים לכיסא-גלגלים. יהיה המאושר שבעייתו תשודר ויזכה בכיסא? וזה נימוק נכון.

אבל זו בעיה שנתקלים בה גם ב-כולבוסק

נכון, ולכן משתדלים שהנושא יהיה כמה שיותר טלוויזיוני וטוב מבחינת השואו. גם בנושא חסיד-אומות-העולם, ברור שמצבם למחרת השידור היה טוב יותר משל אלה שלא הוצגו בשידור.

הבעיה השניה היא בעיית הכוח של התוכנית. שהוא גדול בהרבה מהכוח שצריך להיות לשואו טלוויזיוני. אנשים מתחזים ומציגים את עצמם כתחקירנים של כולבוסק ומאיימים על מיפעלים. היה אחר כזה, עם צוות-צילום, שהתחזה לפני שלוש שנים. אנו לא מאושרים מהאיום. כי זה כמו סחטנות, אבל זה נובע מהכוח של התוכנית. שהוא מעבר לכל הפרופורציות. כשעושים כתבות-כאסה, ברור שהכוח יופעל לתיקון, וזו המטרה. הבעיה שהכוח פועל גם על קוריוזים ובריונות.

למשל?

פעם הראינו קופסה של בורקאס, שכצר אחר שלה היה כתוב "בורקאס גבינה". בצד שני היה כתוב "מכיל בשר" ובצד השלישי היה כתוב "בשר לפסח" - ובפנים היו לא גבינה ולא בשר. כמה ימים אחרי השידור באו בעלי המפעל, שעושים בורקאס שבהם אומנם יש גבינה, והם הסבירו שלפעמים המכונה מפספת. הם הגיבו אבל הם באו והתלוננו שמשאלות המיפעל חוזרות עמוסות בסחורה, ושהמיפעל מתמוטט בגלל הקטע הקטן של הבדיחה ששידרנו בתוכנית. כמוכן שמבחינה מישפטית כל מה ששידרנו זו אמת. אבל מבחינה מצפונית יש בעיה. רצית להצחיק, ומישהו סובל מהבדיחה.

שבוע אחר-כך חזרנו לנושא ואמרנו שברדך-כלל יש בבורקאס גבינה. רצינו להוציא אותם מהצרה, והם באמת יצאו ממנה. לא היינו חייבים, אבל הבנו שבמיקרה זה הופעל כוח מוגזם. הגאווה הכי גדולה, וזה ללא תקדים גם בעיתונות - מעולם לא התנצלנו. לא היינו צריכים להבהיר, לא שינינו דברים שאמרנו ולא הפסדנו מישפט.

מאז המיקרה עם הבורקאס אנחנו נוקטים לעיתים בשיקולים אנטי-עיתונאיים. ולא מפרס-מים סיפורים טובים בגלל נזק צפוי.

כך למשל, לפני כמה חודשים, כשנערך ב-אחד מבתי-המלון הגדולים בארץ שבוע מרכס-אנדיספנסר, גילו אנשי כולבוסק על אחד המדפים שקית של מרק אוסס, שעליה

ולמרות זאת, רפי גינת מזהה יותר מכל עם כולבוסק.

מי מחליט על הנושאים בתוכנית? אני.
לברך?

כן. יש מקור אינפורמציה חשוב, שהוא מיכ-תבי צופים. יש ימים של מאות מיכתבים ביום, ימים של עשרות מיכתבים. רוב המיכתבים הם תלונות ובקשות לטיפול. כל הצוות עובר על המיכתבים - מוזירות, תחקירים וכתבים. מה שהם מחליטים שראוי לטיפול עובר אליי, ואני מחליט איך לחלק את הנושאים, כשברדך-כלל מי שפתח את המיכתב מקבל גם את הנושא - זה תמריץ בשבילם להסכים לקרוא את המיכתבים. השיקולים בבחירת נושאים הם שיהיה קורס כל נושא טלוויזיוני, שיהיה טוב מבחינת השואו, כי זה קורס כל הצגה, אף-על-פי שאנשים לא אוהבים לשמוע את זה. אני מונית כמפיק טל-וויזיה, לא כלוחם-צרכנות. חוץ מזה, אם זה נושא שאפשר להפעיל בו מצלמה נסתרת, זה טוב יותר. חשוב גם שזה יהיה נושא שלא טופל קודם.

אתם מקיימים ישיבות מערכת?

לא. לפני כמה שנים עשיתי ריאלי שלא יוצא מזה כלום, והחלטתי שטלוויזיה זה לא דמוקרטיה, ותמיד בסוף מישו צריך להחליט. אני לא בטוח שזה טוב, אבל זה ככה. יש יחס-גומלין בין התחקירן לכתב ונוצרות העדפות מסוימות - כתבים מסוימים אוהבים לעבוד עם תחקירנים מסוימים וקבועים. העבודה נעשית בהרמוניה.

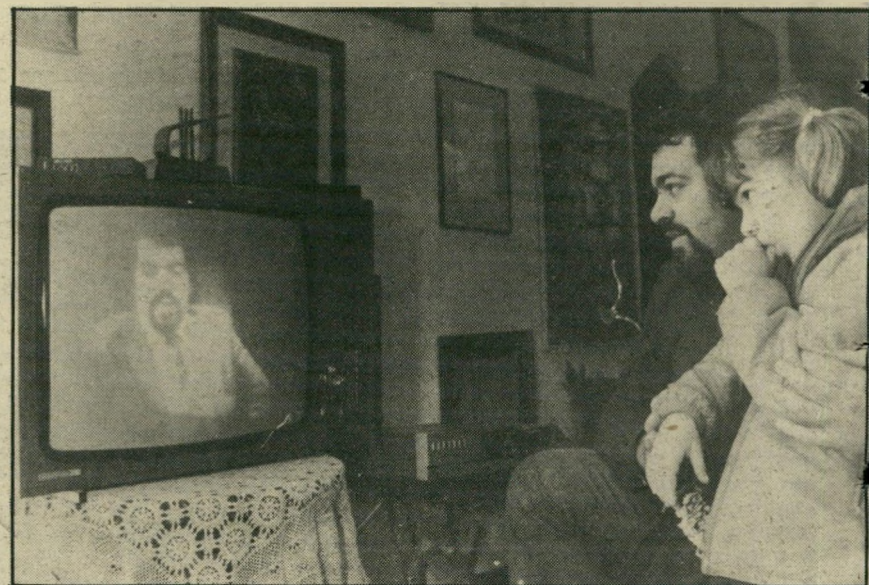
אנשי-צוות מתקוטטים ביניהם על הנושאים?

לפעמים. יש תחרות כל הזמן בין הכתבים, ואני צריך ללכת בין הטיפות. אם נתתי השבוע נושא טוב למישהו, אני צריך לתת בשבוע הבא נושא טוב למישהו אחר.

זו החלטה קשה, לבחור בין כל הנושאים?

קל להבחין מהו סיפור טוב. הבעיה הגדולה - אני קורא מאות מיכתבים בחודש, ותאמיני לי שכולם צודקים. אפשר לעשות סיפור מכל מיכתב, והבעיה היא שכאשר אתה מחליט כמה לא לטפל, אתה יודע שהבעיה נשארת והאיש נשאר דפוק - כי עניין שבו מטפלים בדרך-כלל נפתר.

יש לי תיק שלם שבו אני אוסף מיכתבים על מיסכנים. כל מיני טרגדיות של בורדים, ואין לי מה לעשות עם זה. קוראים לתיק יל"ב - יש לי בעיה.

גינת ובתו נטלי צופים בתוכנית

העיתונות מגזימה כשהיא אומרת שהטלוויזיה רעה.

סתם אוספים מיכתבים?

כן. כי לא נעים לזרוק, אולי פעם מישו יוכל לעזור. הצעתי פעם לעשות תוכנית שתציג שלושה-ארבעה סיפורים בשידור חי ותפתור את הבעיות בשידור. כולבוסק זה עבר כמה פעמים. פעם שידרנו סיפור על תינוקת שנולדה עם מום נדיר, שאסור היה לה לישון מבלי להיות מחוברת למכשיר חמצן. להורים לא היה כסף למכשיר, ולכן היא נשארה כמה חודשים בבית-החולים. אחרי השידור המישהו קיבלה מאחד הצופים תרומה: מכשיר חמצן ביתי. התינוקת עברה לגור בבית.

הצעתי תוכנית כזו, חשבת שזה דרמאטי וגם טוב לתרמית של הטלוויזיה, אבל זה לא התקבל. מהנימוק שיש מגמה להכניס יותר בידור ופחות דברים עצובים. חוץ מזה, אמר, מי עורך התוכנית

יות". הוא מכריז, כשהאוזניות שלו משמיעות מלל רב שבא מכיוון חדר-הבקרה הב-תי נראה. חמש, ארבע, שלוש, שתיים, אחת, זהו! היד מורדת וגינת מותח פיו: "ערב טוב גבירותי ורבותיי..." עוד תוכנית של כול-בוטק נפתחת. גינת מיקצועי, בעל קול עבה, קצת מפחיד בגודלו, בשיעור השחור, במבטו היוקד.

בבית - ללא מקטורן, בחולצה שהצווארון שלה פתוח. בין עוגה לסלט - הוא חייכן, מספר בדיחות. נינוח ורגוע.

14 איש עובדים תחת פיקודו של גינת ב-כולבוסק. מישרדי-ההפקה שוכנים בצריף רעוע בחצר שלוחת הטלוויזיה בקריה בתל-אביב.

בצוות חמישה כתבים קבועים: דני לבני שטיין, "הוותיק שבחבורה"; בני עורי, "הח-רוץ שבחבורה" - הסקופ הגדול שלו הוא פרשת השודד במסע-הכנסה; עופר טלר, ש-עשה לאחרונה כתבות על גביית דמי-חסות בבית-הקברות בהרצליה ועל ראש-עיריית גדרה; יגאל מור, כתב חדש; ליאורה עמיר, שהיתה תחקירנית ונעשתה כתבת, ושע-שתה את מה שגינת מכנה "השידור מס' 1 של התוכנית בכל הזמנים, על פרשת חסידי-אומות-העולם". חוץ מהם יש ארבע תחקי-רניות: דורית סטריק, אביבה מץ, אפרת זינגר ורחל רובינשטיין. אריה אורגד הוא בימאי התוכנית, דליה מונטיליו היא עוזרת-הפקה (הלב של העבודה), וצביה וייצמן, מזכירת-ההפקה.

בעזרת הצוות הזה - כשהוא חוזר ומי-דגיש: "כולבוסק זה לא אני" - מצליח גינת לרתק מדי שבוע מאות אלפי צופים.

לפני שבוע חגג גינת את יום הולדתו ה-37. כמה שבועות קודם לכן זכה להתרגשות גדולה. הוא קיבל מיכתב ממושב צוחר ש-בנגב. אב מאושר סיפר לגינת הנדהם שנו-לדה לו בת והוא קרא לה גינת מויאל. על שמו של רפי, מכיוון שהוא ואשתו כל-כך מעריצים אותו. יש להם שלושה בנים, והם נדרו נדר שאם תיוולד להם בת, יקראו לה על שמו של גינת.

גינת התרגש מאוד וטילפן למישהפכה ה-מאוסרת. הם ביקשו שאבוא. נסעתי עם נאוה ועם נטלי, בתי מנישואי הראשונים. הם התרגשו מאוד, הכינו לנו אוכל ולקחו אותנו לסיוע באזור.

חוץ מעבודה, הופעות בטלוויזיה, רהיטים עתיקים ואוכל, כמוכן, יש לרפי תחביב ה-מלווה אותו זה שנים. מאז היותו נער: אה-

בתו לאופנועים. את האופנוע הראשון קיבל מאמו בגיל 17 - היא הבטיחה לו שאם יעשה דיאטה יקבל אופנוע. הוא רזה וקיבל. מאז החליף תישעה אופנועים. כרגע הוא רוכב על בנלי 650 סמ"ק, ארבעה צילינדרים. על מי שמבין זה לבטח עושה רושם רב. אני הצ-לחתי להתרשם שזה משהו גדול ומרעיש. בקיץ, הוא אומר, הוא לא נוסע בכלל ב-אוסו שלו. רק באופנוע, וגם בחורף, כשאין גשם. תחביב נוסף שלו - הוא הכרוז המ-שלבה של קבוצת מכבי תל-אביב בכדורסל במישחקי גביע-אירופה כשאלה נערכים ב-ארץ. הוא מדליק את הקהל, שם הוא נותן פורקן לעצמו ומשתולל. רבים מהאחדים מכירים את קולו הרועם מן המיגרשים, אולי אפילו יותר מאשר מעל מירקע הטלוויזיה.